

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117213686
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7117213686.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu Q. A., nar. XX.X.XXXX, bytom v E., R. X, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s.r.o. so sídlom v Hlohovci, Železničná 4/ A proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 37Csp 113/2017-222 zo dňa 26.9.2019

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.865,21 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.865,21 eura od 24.5.2017 do zaplatenia a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu doručenej súdu prvej inštancie dňa 11.5.2017 titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktorú žalobca odôvodňoval tým, že žalovaný uzavrel so žalobcom Zmluvy o revolvingových úveroch č. zmluvy XXXXXXXXXXXX, č. zmluvy XXXXXXXXXXXX a č. zmluvy XXXXXXXXXXXX, ktoré sú v zmysle právnej úpravy bezúročné a bezpoplatkové, pričom všetky tri sú uzatvorené v rovnaký deň, t.j. 13.2.2015, za rovnakých podmienok (s rovnakou výškou istiny) a zároveň poukazoval na konkrétne absencie povinných náležitostí zmlúv o revolvingových úveroch a neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v týchto zmluvách.

3. Uviedol, že dňa 13.2.2015 žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX s tým, že žalobca v zmluve vystupuje ako spotrebiteľ, keďže uzatvoril zmluvu ako fyzická osoba a pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou: celková výška úveru- 1.500,-eur, výška úrokovej sadzby -17,68% p.a., RPMN- 24,87%, výška splátky úveru -47,17 eura, výška celkovej platby na úhradu (splátka úveru spolu so splátkou podľa dohody o poskytnutí

služby)-81,87 eura, počet mesačných splátok- 42, celková čiastka splatná dlžníkom- 2.131,14 eura, poplatok za poskytnutie úveru- 150,-eur.

4. Dňa 13.2.2015 žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500102575 a zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, pričom ich uzatvoril za rovnakých podmienok (totožná špecifikácia úverov) ako zmluvu č. 1, dokonca v ten istý deň. Uvedené zmluvy (zmluva č.1, zmluva č.2, zmluva č.3) nie sú v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z.z. a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s uvedeným zmluvy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi. Schválená RPMN vo výške 24,87% uvedená v predmetnej zmluve (v bode 6. Údaj o schválenom revolvingovom úvere nezodpovedá (v neprospech žalobcu) skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, počet a výšku splátok, pričom správne vyčíslená RPMN je vo výške 25,73%. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi vyplývajú okrem iných aj nasledovné údaje: splatnosť úveru-42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru- 47,17 eura, z toho istina-35,71 eura, z toho úroky -11,46 eura. Súčinom je možné získať údaj, z akej výšky úveru (istiny) žalovaný pri výpočte mesačnej splátky vychádzal t.j. 42x 35,71 eura a výslednou je suma zaokrúhlená na celé eurá a to 1.500,-eur, ktorá mala byť žalovaným poskytnutá a predstavuje tak (fiktívnu) istinu, z ktorej je úver úročený. Žalobca poukazoval na fakt, že mu bola poskytnutá suma 1.350,-eur a nie schválená suma úveru vo výške 1.500,-eur, tak ako to uvádza žalovaný v zmluvách, rovnako v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi- zmluva o revolvingovom úvere v časti- celková výška úveru. Žalovaný tak poskytol úver vo výške 1.350,-eur t.j. znížený o 150,-eur, ktorý predstavuje poplatok za poskytnutie úveru. Poskytnutie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov. Sumu, ktorý si žalovaný (veriteľ) započítal v okamihu poskytnutie úveru s odôvodnením, že ide o poplatok za uzavretie úveru. Ďalej uviedol, že žalovaný bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, za ktoré má zaplatiť poplatok. Vzhľadom na vyššie uvedené sa zmluva a úver z nej vplývajúci považuje v zmysle ust. §11 ods. 1 v spojení s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň žalobca poukázal na skutočnosť, že údaje obsiahnuté v návrhu zmluvy zo strany žalobcu (v údajoch o požadovanom revolvingovom úvere) sa nerozhodujú s údajmi uvedenými v úkone spojenom s akceptáciou návrhu žalovaným (údaje o schválenom revolvingovom úvere), konkrétne vo výške hodnoty RPMN. Podľa ust. § 44 ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka: „ Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh.“ Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je tak preukázané, že žalovaný akceptoval návrh žalobcu na uzavretie zmluvy právnym úkonom obsahujúcim zmenu v údají o hodnote RPMN, v dôsledku čoho tento návrh nebol zo strany žalovaného nikdy prijatý a zmluva nikdy nebola uzavretá. Žalovaný tak so žalobcom v jeden deň uzatvorili tri identické úverové zmluvy. Podľa ust. § 1 ods. 3 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch: „ Spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorého výška je menej ako 100 eur a viac ako 75.000 eur; ak je na rovnaký alebo obdobný účel uzavretých v období 12 mesiacov viac zmlúv o úvere medzi tými istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver podľa tohto zákona“. Žalovaný podmienil poskytnutie úveru žalobcovi uzatvorením troch identických zmlúv v ten istý deň (resp. v období 12 mesiacov), pričom vo všetkých zmluvách uvádza výšku priemernej hodnoty RPMN 36,30%. Nakoľko však v zmysle ust. § 1 ods. 3 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch platí fikcia, že všetky tri vyššie uvedené zmluvy predstavujú jednu zmluvu, a teda aj všetky tri úvery poskytnuté žalovaným predstavujú jeden spotrebiteľský úver, priemerná hodnota RPMN pre tento spotrebiteľský úver je vo výške 18,24 % (podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2014), čo znamená, že aj na základe tejto skutočnosti je predmetný úver (predmetné úvery) bezúročný a bez poplatkov). Žalovaný ďalej v zmluve neuviedol spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ má byť zrozumiteľne informovaný o termínoch mesačnej splátky a o spôsobe započítania mesačnej splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky. V predmetnej zmluve táto náležitosť chýba. Z ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že tam uvedené náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Je preto vylúčené aby sa zmluva, pokiaľ ide o tieto podstatné náležitosti odvolávala na inú istinu napr. všeobecné obchodné podmienky alebo splátkový kalendár. Neuvedenie spôsobu započítania splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky je neprijateľná podmienka a ako taká

je neplatná v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Žalobca poukazoval napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.6.2016, sp.zn. 5Co/214/2016, ktoré citoval. Navyše poukazoval na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, okrem iných aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navrhoval, aby bol žalovaný povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.865,21 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.865,21 eura od 3.2.2017 do zaplatenia.

5. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 30.10.2017 č.k. 37Csp 113/2017-17 žalobe žalobcu vyhovel a keďže žalovaný proti tomuto rozsudku podal odvolanie, Krajský súd v Košiciach, po preskúmaní uplatnených dôvodov odvolania, uznesením č.k. 3Co 179/2018-167 zo dňa 27.6.2019 zrušil rozsudok vo výroku I. a III. a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom uložil súdu prvej inštancie, že dôvody ktoré uviedol v napadnutom rozsudku nepostačujú na vyhovenie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, pre ktoré má byť úver bezúročný a bez poplatkov, keďže neskúmal procesný útok žalobcu v celom rozsahu namietaných skutočností, dávajúc do pozornosti aj citované rozhodnutia.

6. Po vrátení veci súdu prvej inštancie sa tak predmetom konania stal nárok žalobcu proti žalovanému na zaplatenie sumy 2.865,21 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.865,21 eur od 24.5.2017 do zaplatenia spolu s nárokom na náhradu trov konania.

7. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia a to po oboznámení so žalobou žalobcu, s vyjadrením žalovaného, so zmluvami o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX, Č.. XXXXXXXXXXXX B. Č.. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, s dohodami o poskytnutí služby č. XXXXXXXXXXXX, Č.. XXXXXXXXXXXX B. Č.. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a s ďalšími listinnými dôkazmi predloženými stranami, dokazovanie vyhodnotil a vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 53 ods. 1 až 5 OZ, § 9 ods. 1,2, § 11 ods. 1 písm. b/, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení.

8. Vykonaným dokazovaním má súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikli zmluvné záväzkové vzťahy na základe Zmlúv o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, v zmysle ktorých žalovaný poskytol žalobcovi úverový rámec vo výške 3 x 1.500,- eur s výškami mesačných splátok v sume 3 x 47,17 eura a s dobou splácania 42 mesiacov. Žalobca sa teda zaviazal vrátiť žalovanému sumu vo výške 3 x 2.131,14 eura, t.j. 6.393,42 eura, ročná úroková sadzba 17,68%. Poplatok za poskytnutie úverov bol vo výške 3 x 150,- eur. K týmto zmluvám ich účastníci uzavreli Dohody o poskytnutí služby č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, na základe ktorých sa žalobca zaviazal platiť poskytovateľovi odplatu vo výške 2,57% zo sumy 1.350,- eur, t.j. 34,70 eura mesačne za každú jednu dohodu. Splátka úverov spolu so splátkami podľa dohôd o poskytnutí služby bola vo výške 3 x po 81,87 eura mesačne.

9. Dané zmluvné vzťahy medzi stranami vyplývajúce z predmetných zmlúv o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 posudzoval ako spotrebiteľské vzťahy a to s ohľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetné zmluvy o revolvingových úveroch sú typickými štandardnými formulárovými listinami, na ktoré zásadne dopadá súdna kontrola, ako aj predmetné dohody o poskytnutí služby, ktoré sú nepochybne súčasťami vyššie uvedených zmlúv o revolvingovom úvere s tým, že boli vopred zo strany žalovaného naformulované bez možnosti ich zmeny zo strany spotrebiteľa, keďže predmetné dohody o poskytovaní služieb boli uzavreté v ten istý deň a pod tým istým číslom ako predmetné zmluvy o revolvingových úveroch a hoci boli uzavreté na samostatných listoch, ako samostatné právne úkony, to ešte neodôvodňuje záver, že tieto dohody boli individuálne dohodnuté a svedčia o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky a preto žalobca ako spotrebiteľ ich obsah ovplyvniť nevedel, nemohol, hoci tieto dohody podpísal s tým, že v predmetných

dohodách o poskytovaní služieb sa žalobca zaviazal platiť poskytovateľovi odplatu vo výške 2,57 % zo sumy 1.350,-eur, t.j. 34,70 eur mesačne, čím žalovaný nekalo navýšil mesačnú splátku jedného úveru zo sumy 47,17 eur na sumu 87,87 eur, čo je absolútne neplatné, ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa ust. § 53 ods. 5 OZ. Preto predmetné dohody, ktoré sú súčasťami zmluvných dojednaní obsiahnutých v zmluvách o revolvingovom úvere, súd prvej inštancie považoval za neprijateľné zmluvné dojednania a to aj z dôvodu, že spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

11. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd konštatoval, že žalovaný ako veriteľ neuviedol v zmluvách o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 všetky podstatné náležitosti predpokladané v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy a to napr. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho súd považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov (ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015).

12. Ďalej súd uviedol, že žalovaný ako veriteľ uviedol v predmetných zmluvách nesprávne ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa. Ak bol žalobcovi titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur splatný v 42 mesačných splátkach vo výške 47,17 eura, pri poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur, predstavuje ročná percentuálna miera nákladov tohto spotrebiteľského úveru 25,56% a nie 24,87%.

13. Ak bol žalobcovi titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500102575 zo dňa 13.2.2015 poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur splatný v 42 mesačných splátkach vo výške 47,17 eura, pri poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur, predstavuje ročná percentuálna miera nákladov tohto spotrebiteľského úveru 25,56% a nie 24,87%.

14. Ak bol žalobcovi titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur splatný v 42 mesačných splátkach vo výške 47,17 eura, pri poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur, predstavuje ročná percentuálna miera nákladov tohto spotrebiteľského úveru 25,56% a nie 24,87%.

15. Na základe vyššie uvedeného výkladu mal tak súd za to, že pre nesplnenie náležitosti vyžadovanej v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., ako aj pre nesprávne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa, je úver poskytnutý na základe vyššie uvedených Zmlúv o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 bezúročný a bez poplatkov a to podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) cit. zákona.

16. Žalovaný poskytol žalobcovi titulom Zmlúv o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 úverový rámec vo výške 3 x po 1.500,- eur, pričom v tomto úverovom rámci bol započítaný aj poplatok 3 x po 150,- eur, teda v skutočnosti žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 4.050,- eur. Žalobca vrátil žalovanému titulom predmetných zmlúv celkovo sumu 6.915,21 eura (žalovaný nepoprel tvrdenia žalobcu uvedené v článku IV. žaloby). Žalovaný má preto právo na vrátenie ním poskytnutej istiny úverov vo výške 4.050,- eur a to bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov. Zo strany žalobcu však bolo na základe predmetných zmlúv poukázané žalovanému plnenie v sume 6.915,21 eura, to znamená o 2.865,21 eura viac ako mal žalovaný nárok. V prejednávanej veci došlo k tomu, že žalovaný preukázateľne a nesporne poskytol žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 4.050,- eur titulom Zmlúv o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, ktoré úvery súd z vyššie uvedeného dôvodu považuje za bezúročné a bez poplatkov (ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015). Na strane žalobcu ide o prípad plnenia bez právneho dôvodu, ktoré je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Dôsledkom takéhoto plnenia je obohatenie, obsahom ktorého je získanie určitej majetkovej hodnoty subjektom, ktorému bolo plnené. Z hľadiska hmotno-právneho je žalovaný v právnom vzťahu bezdôvodného obohatenia nositeľom povinnosti (o uloženie ktorej žalobca žiada), preto je v prejednávanej veci pasívne legitimovaný. Žalovaný sa teda na úkor žalobcu bezdôvodne

obohatí, keďže získal majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu, pričom toto obohatenie musí vydať žalobcovi. Výška bezdôvodného obohatenia spočíva v rozdieli medzi poskytnutými peňažnými prostriedkami zo strany žalovaného (4.050,- eur) a vrátenými peňažnými prostriedkami zo strany žalobcu (6.915,21 eura) a preto súd zaviazal žalovaného vydať žalobcovi predmet bezdôvodného obohatenia vo výške 2.865,21 eura, ktorý právne posúdil v zmysle ust. § 451 ods. 1,2, § 456, § 458 ods. 1, § 488 a § 489 OZ s tým, že s uplatnenou istinou priznal žalobcovi aj príslušenstvo, ktoré posúdil podľa ust. § 517 ods. 1 a 2 OZ a taktiež ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd preto žalobe v podstatnej časti vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.865,21 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.865,21 eura od 24.5.2017 do zaplataenia. Súd mal za to, že prejednáváná vec je vecou spotrebiteľskou (ako je uvedené vyššie), teda súd prvej inštancie konal vo veci ako miestne príslušný súd (§ 19 písm. d/ CSP). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP a keďže žalobca mal vo veci neúspech iba v nepatrnej časti, priznal žalobcovi súd prvej inštancie 100% nárok na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

17. Proti rozsudku v zákonnej lehote (včas) podal odvolanie žalovaný. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, pretože súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne právne posúdil. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. Uviedol, že,

a/ v konaní pred súdom prvej inštancie nebol vykonaný dôkaz o výpočte RPMN spôsobom určený v § 19 a prílohe č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z., na základe ktorého by bol správny a preskúmateľný záver o nesprávnom určení RPMN v jednotlivých, vyššie uvedených zmluvách,

b/ súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o neuvedení doby trvania tej - ktorej zmluvy,

c/ súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru aj o neuvedení údaju o konečnej splatnosti a zároveň v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ vo vzťahu k tejto náležitosti konštatoval, že by malo ísť o dôvod bezúročnosti.

19. K dôvodom pod písm. a/ konkrétne uviedol, že súd svoje konštatovanie o rozdelených percentuálnych výškach neodôvodnil, čím v tomto smere rozhodnutie je nepreskúmateľné a rovnako zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami, nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami, pričom obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, doba trvania zmluvy sa uvádza v článku 9 ods. 9.1 a bola uzatvorená na dobu neurčitú a súd vec nesprávne právne posúdil, keďže je to v rozpore so závermi Súdneho dvora EÚ vo výške C-42/15 so zreteľom na bezúročnosť úveru, ako aj článok 23 Smernice 2008/48. Taktiež poukazoval na citované rozhodnutia a nesprávnosť dôvodu bezúročnosti, pre neuvedenie údaju termínu konečnej splatnosti a to aj s poukazom na uznesenie NS SR 3Cdo 146/2017, ktoré sa práve týkalo výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v znení aj ďalších citovaných rozhodnutí Súdneho dvora a preto mal za to, že súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vysporiadal s relevantnými skutočnosťami na základe ktorých konštatoval bezúročnosť poskytnutého úveru.

20. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a preto ho navrhoval potvrdiť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s námietkami žalovaného, keďže RPMN je ešte vyššie, o čom sú dôkazy v spise a to aj s poukazom na výpočet interaktívnej kalkulačky na webovej stránke prevádzkovej Ministerstvom spravodlivosti SR, pričom skutočná RPMN činila až 36,80%, resp. 91,65 %, ak sa do nákladov započítali poplatky z dohody poskytovaných služieb a preto RPMN je v zmluve nesprávne uvedená. Ďalej uviedol, že žalovaný neposkytol žalobcovi schválenú výšku úveru 1.500,-eur, ale pri poskytnutí zapožičal v rozpore so zákonom poplatok, ktorý si započítal v rozpore so zákonom vo výške 150,-eur, čím zaslal žalobcovi na účet iba sumu 1.350,-eur, čo je taktiež v rozpore so zákonom s tým, že poplatky za dohodu o poskytovaní služieb mali byť započítané do celkových nákladov a teda aj do RPMN, pretože dohoda predstavovala podmienku uzatvorenia úverovej zmluvy, pričom jej uzatvorením veriteľ porušil ustanovenia § 9 ods. 7 zák.č. 129/2010 Z.z. kedy sa značnú časť nákladov úveru snažil previesť do inej, opticky samostatnej zmluvy, aby sa tak vyhol skutočnosti, že by tieto náklady musel započítať do RPMN, čím by sa jeho úver stal ekonomicky nevýhodným. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru o neplatnosti

týchto dohôd, pretože žalobca má platiť za služby, ktoré ani nevie, či vôbec využije, navyše sa jednalo o jednoduché administratívne služby, za ktoré žalobca mal mesačne platiť neprimerane vysokú odmenu, rovnajúcu sa takmer výške istiny úveru a ktorá sama o sebe aj prevyšovala ostatné náklady na úver, je tak dohoda neplatná. Rovnako správny je aj záver súdu prvej inštancie, že zmluvy neobsahujú údaj o termíne konečnej splatnosti s tým, že v čase uzatvorenia zmlúv išlo o obligatórnu záležitosť, ktorú bol veriteľ povinný do zmluvy uviesť. Zároveň žalovaný v konaní nepreukázal, aby žalobcu oboznámil so zmluvnými dojednaniami, ktoré mali tento údaj údajne obsahovať a nepreukázal, že by žalobcovi doručil oznámenie o schválení úveru, kde sa údaj o termíne konečnej splatnosti nachádza. S odkazom na § 9 ods.2 zák.č. 129/2010 Z.z., obligatórne náležitosti musí návrh zmluvy obsahovať v čase kontrakčného procesu a neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru je spôsobilé spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, pretože tento údaj práve určuje, dokedy je spotrebiteľ povinný platiť zmluvné úroky a odkedy iba úroky z omeškania, ktoré sú niekoľkonásobne vyššie.

21. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu už nevyjadril.

22. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalovaného ako odvolanie podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom podľa § 379 CSP a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné a preto rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP.

23. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 14.4.2021 o 10,45 hod. č.dv. 212/II.poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 25.3.2021 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP, keďže po obdržaní výzvy podľa § 1 ods. 1 písm. b/ s odkazom na ods. 2 vyhlášky MS SR č. 24/2021 Z.z. o vykonávaní pojednávaní, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v účinnom znení, strany sporu odvolaciemu súdu oznámili, že súhlasia s vyhlásením rozhodnutia bez ich prítomnosti a to s poukazom na vyhlásený núdzový stav, ako aj trvanie predmetného sporu na súde, čím vec neznesie odklad.

24. Žalovaný podal odvolanie z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP s tým, že z obsahu odvolania taktiež vyplýva odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP.

25. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý a navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, či právo na jeho preskúmanie.

26. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je daný procesnými vadami konania, kde patrí aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

27. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývali z prednesov

strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1, 2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

28. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

29. Podľa § 387 ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

30. Odvolací súd konštatuje, že odvolacie dôvody uplatnené žalovaným neboli naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 CSP, keď súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery, zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou.

31. Keďže z obsahu odvolania žalovaného sú zrejme len skutočnosti, na ktoré žalovaný poukazoval už vo svojom vyjadrení k samotnej žalobe, s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia aj náležite a vecne správne vysporiadal, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré poukazuje s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP.

32. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd dopĺňa a uvádza, že nie je správna odvolacia námietka žalovaného, že dojednané zmluvy o úvere nemusia obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zák.č. 129/2010 Z.z. t.j. dohodnutý údaj o zmluvných úrokoch, čo je v rozpore so znením citovaného zákona, dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, kedy sa podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení do 31.3.2015, považuje úver za bezúročný a bez poplatkov.

33. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015, t.j. v čase uzavretia úverovej zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

34. V zmysle ust. § 11 ods. 1 cit. zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

35. Odvolací súd ďalej konštatuje, že žalovaný ako veriteľ uviedol v predmetných zmluvách nesprávne ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa. Ak bol žalobcovi titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur splatný

v 42 mesačných splátkach vo výške 47,17 eura, pri poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur, predstavuje ročná percentuálna miera nákladov tohto spotrebiteľského úveru 25,56% a nie 24,87% ako je to uvedené v bode 6. predmetnej zmluvy. Ak bol žalobcovi titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500102575 zo dňa 13.2.2015 poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur splatný v 42 mesačných splátkach vo výške 47,17 eura, pri poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur, predstavuje ročná percentuálna miera nákladov tohto spotrebiteľského úveru 25,56% a nie 24,87% ako je to uvedené v bode 6. predmetnej zmluvy. Ak bol žalobcovi titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur splatný v 42 mesačných splátkach vo výške 47,17 eura, pri poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur, predstavuje ročná percentuálna miera nákladov tohto spotrebiteľského úveru 25,56% a nie 24,87% ako je to uvedené v bode 6. predmetnej zmluvy.

36. Na základe vyššie uvedeného výkladu mal preto správne súd za to, že pre nesplnenie náležitosti vyžadovanej v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., ako aj pre nesprávne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa, je úver poskytnutý na základe vyššie uvedených zmlúv o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX T.o dňa 13.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 bezúročný a bez poplatkov a to podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) cit. zákona.

37. Žalovaný poskytol žalobcovi titulom zmlúv o revolvingových úveroch č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.2.2015 úverový rámec vo výške 3 x po 1.500,- eur, pričom v tomto úverovom rámci bol započítaný aj poplatok 3 x po 150,- eur, teda v skutočnosti žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 4.050,- eur. Žalobca vrátil žalovanému titulom predmetných zmlúv celkovo sumu 6.915,21 eura (žalovaný nepoprel tvrdenia žalobcu uvedené v článku IV. žaloby). Žalovaný má tak právo na vrátenie ním poskytnutej istiny úverov vo výške 4.050,- eur a to bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov. Zo strany žalobcu však bolo na základe predmetných zmlúv poukázané žalovanému plnenie v sume 6.915,21 eura, to znamená o 2.865,21 eura viac ako mal žalovaný nárok, čoho sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, keďže získal majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu, pričom toto obohatenie musí vydať žalobcovi. Výška bezdôvodného obohatenia spočíva v rozdieli medzi poskytnutými peňažnými prostriedkami zo strany žalovaného (4.050,- eur) a vrátenými peňažnými prostriedkami zo strany žalobcu (6.915,21 eura) a preto súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného vydať žalobcovi predmet bezdôvodného obohatenia vo výške 2.865,21 eura.

38. Odvolací súd taktiež aplikuje na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vo svojom ustanovení v § 9 vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere s náležitosťami tam vymedzenými bola písomná, s tým, že každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvalivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

39. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej „Smernica“), ktorej inkorporáciu do vnútroštátneho práva predstavuje zákon o spotrebiteľských úveroch, zhodne upravuje v článku 10 ods. 2 písm. f, l ako základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, údaje o uplatňovaných úrokových sadzbách z úveru a sankcie a úroky pri oneskorených platiach.

40. Rozsudkom SDEÚ C-42/15 bolo konštatované, že na účely výkladu Smernice, zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. To súčasne nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti Smernice, a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Keďže všetky náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 musia byť uvedené zrozumiteľne a stručne je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce tieto náležitosti, ktoré boli skutočne odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Nakoľko v súlade s článkom 10 ods. 1 Smernice sa písomne alebo na inom trvalom nosiči musia zrozumiteľne a presne uvádzať náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, všetky tieto náležitosti sa musia povinne zahrnúť do takejto zmluvy.

41. Z vyššie uvedených ustanovení vnútroštátneho práva, Smernice a rozsudku SDEÚ C-42/15, možno vyvodíť záver, že pokiaľ vnútroštátne právo stanovilo požiadavku písomnosti spotrebiteľskej zmluvy s vymedzením náležitostí, ktoré majú byť predmetom jej obsahu, je forma písomnosti zachovaná za splnenia podmienok podľa § 40 Občianskeho zákonníka, t.j. potvrdením podpisov oboch zmluvných strán vo vzťahu k náležitostiam tejto zmluvy uvedených v článku 10 ods. 2 Smernice.

42. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny a keďže zákonu zodpovedajúce je tiež rozhodnutie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, rovnako potvrdil aj tento výrok rozhodnutia podľa § 387 ods. 1 s odkazom na ods. 2 CSP.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods.1 CSP, § 262 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods.1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní procesne úspešný, preto má v plnej výške nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže procesne neúspešný žalovaný nárok na náhradu trov konania v odvolacom konaní nemá.

44. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).